

INDUSTRIJA TZV. ANTIFAŠIZMA

Puno puta je na ovome mjestu ponovljena poznata istina kako rasprava o prošlosti nije samo rasprava o prošlosti, nego i borba za pozicije u sadašnjosti i u budućnosti. Prošlost je ona koja nas obvezuje, ali i legitimira naš položaj i naše aspiracije. Istodobno je prošlost ona kojom nas se hoće proglasiti nemoralnima i demoralizirati. Malo kad to ima veze s istinom i pravdom, redovito je posljedica odnosa snaga. Onaj tko je jači, taj pobjeđuje; onaj koji pobijedi, taj piše povijest.

Recept je iskušan bezbroj puta. Jednu od njegovih primjena koncem osamdesetih godina prošloga stoljeća duhovito je opisao srpski književnik Borislav Pekić u svojim *Novim pismima iz tuđine*. Kad je svomu navodnom engleskom sugovorniku kazao da se bar pametni Srbi srame davnoga napadaja Srbije na Bugarsku, ovaj je odvratio: „To je lijepo od njih, ali – nije engleski.“ A što je engleski u toj situaciji? Sugovornik je uzvratilo: Učiniti da se oni, Bugari, stide. „Da se stide što su nepravedno napadnuti?“ ‘Nek’ se stide zbog čega hoće, važno je da se stide.“ Poruka je jasna jednako koliko i pouka: protivniku treba nametnuti osjećaj stida. Onaj kojemu je nametnut taj osjećaj, neminovno je u slabijem položaju, podložan ucjenama i diktatima.

Zato se Hrvate odavno hoće pribiti na stup srama. Još prije dva i pol stoljeća trebali smo se sramiti zbog nasilja Trenkovih pandura, potom zbog zločina austrijskih četa po sjevernoj Italiji. Onda smo proglašeni reakcionarima i gušiteljima mađarske revolucije odnosno narodom koji je Friedrich Engels prozvao smećem vrijednim jedino da nestane. Potom smo bili „austrijski izmećari“ i progonitelji nedužne *braće Srba* i svekolikoga Slavenstva koje je samo po sebi napredno, pa smo se potom u Prvome svjetskom ratu našli na krivoj strani. I dok između dva svjetska rata nismo htjeli ništa nego državu i slobodu, na Zapadu nas se optuživalo za simpatije prema boljševizmu, a potom su i s Istoka i sa Zapada došle tvrdnje da oponašamo fašizam. To što nas nitko, pa ni talijanski imperijalisti, nisu progonili kao jugoslavenski fašizam, nikomu nije bilo važno. Kad samo ipak uspjeli proglasiti i neko vrijeme održavati kakvu-takvu državu, definitivno smo svrstani u zločince. Fašiste, rekao bi veliki humanist Ernst Bloch, na tragu Vladimira Bakarića.

Zato je nama rasprava o prošlosti važna. Ona je uvjet našega opstanka i našega napretka, pretpostavka naše slobode. No, ona se mora voditi u knjigama i u znanstvenim časopisima, a ne u čitateljskim pismima dnevnih novina ili na opskurnim internetskim forumima. Ona zahtijeva akademski pristup, a ne vulgarne krilatice. Ona se ima voditi na ozbiljan i dostojanstven način, argumentima i činjenicama, a ne bijesom i jeftinim provokacijama, jer – mi se činjenica nemamo razloga bojati. K tome, treba sumnjati u one ciljeve za koje se ne gine, ali i u one ciljeve koji se mogu zastupati samo verbalnim ekshibicijama i s nabreklih žilama. Osobito treba sumnjati u ciljeve koje najglasnije propovijedaju oni koji su svojim životom pokazali da ni sami u njih ne vjeruju, nego im je po svaku cijenu do svjetala pozornice ili, jednostavno, do svjesne službe protivniku.

A na hrvatskim širinama protivnicima hrvatske države ništa ne koristi kao provokacije kojima se hrani industrija tobožnjega antifafašizma. Ona je tek poluga za rastakanje Hrvatske i formula za njezino utapanje u „regiji“. To je jedan od temeljnih mitova svijeta u kome nema samostalne Hrvatske. Bez tih provokacija „regija“ ne bi mogla postojati ni kao zamisao, jer je toliko neprirodna da je tu nakazu moguće uspostavljati samo terorom i održavati jedino nasiljem. Ako oduvijek, pouku je potrebno izvući iz jasenovačke sage. Na rastakanju mita o Jasenovcu kao logoru smrti, u posljednja dva i pol desetljeća više je učinila šaćica ozbiljnih i savjesnih ljudi i nekoliko hrabrih podlistaka *Glasa Koncila*, nego sva tobože „ustaška“ (u stvarnosti čak ni postustaška, nego tek kvaziustaška) publicistika i novinstvo. To jasno pokazuje da nam je potrebna hladna glava i znanstveni pristup; ne trebamo galamu, hinjene suze i jeftine fraze. Ove potonje će neprijatelji Hrvatske ionako naručiti, pa nema razloga da mu ih svojom glupošću serviramo besplatno.

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

KAKO RASPODIJELITI LJUDSKU NESREĆU.....	2
Josip Ljubomir BRDAR	
KORUPCIJA KAO TRAJNO SAMOOPLODNO BIĆE.....	5
Tihomir NUIĆ	
U SLOVENIJI DESET SREBRENICA.....	10
Alfred OBRANIĆ	
NAŠ NUTARNJI SVIJET (26.).....	12
Maja RUNJE, prof.	
SAVJET LIJEČNIKA.....	12
Dr. med. Drina BLAŽEKOVIĆ SOJČIĆ	
JEDANAESTA IZBORNA SKUPŠTINA PODRUŽNICE OSJEČKO-BARANJSKE ŽUPANIJE.....	14
Ivo TUBANOVIĆ	
ALBERT CAMUS (1913.-1960.) – PUTOKAZI ISTINSKOGA ČOVJEŠTVA (III.).....	15
Dr. Vjeko Božo JARAK	
NE SAMO PROTIV HRVATSKE DRŽAVE: ZAVNOH JE BIO I PROTIV HRVATSKOG JEZIKA!.....	19
Tomislav JONJIĆ	
O UKLANJANJU VOJNIH GROBALJA I GROBOVA “OKUPATORA” I “NARODNIH NEPRIJATELJA” U SLOVENIJI NAKON DRUGOG SVJETSKOG RATA.....	29
Dr. sc. Vladimir GEIGER,	
VJEKOSLAV BALIN, HRVATSKI DOMOLJUB I MUČENIK.....	33
Dr. sc. Anđelko MIJATOVIĆ	
TEŽINA „OSLOBOĐENJA” U PREKODRAVLJU.....	38
Tereza SALAJPAL	
PORATNA SASLUŠANJA HRVATSKIH DRŽAVNIH DUŽNOSNIKA (I.).....	42
SJEĆANJE NA SLAVKA BROĐANCA.....	47
Maja RUNJE, prof.	
IN DIESER AUSGABE.....	51
IN THIS ISSUE.....	52